

Arrest

nr. 93 489 van 13 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DECLERCQ loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. In 1373 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 1994 Europese tijdrekening) huwde u, op aandringen van uw familie, met (A.K.). Samen hebben jullie twee kinderen, (Po.) en (Pa.). U was niet gelukkig met uw echtgenoot. U vond hem te conservatief en ouderwets. In 1386 (2007) slaagde u erin om van hem te scheiden met wederzijdse toestemming. Uw echtgenoot kreeg het hoederecht over jullie twee kinderen. Hij verplichtte uw dochter om te huwen maar na enige tijd slaagde zij erin te scheiden. Acht maanden na jullie echtscheiding hertrouwde uw ex-echtgenoot. Zijn nieuwe vrouw pestte uw zoon en

enige tijd later kwamen beide kinderen bij u wonen. In het salon waar u werkte leerde u (M.) kennen. (M.) was een christen. Aangezien u reeds lange tijd interesse had in het christendom en u bovendien zag dat (M.) een goed leven had, besloot u zich eveneens te bekeren. Samen met uw twee kinderen vertrok u naar Baku waar jullie zich allen lieten dopen in een orthodoxe kerk. Aangezien jullie telefoon niet werkte gedurende enkele dagen vroeg uw ex-echtgenoot aan jullie zoon, waar jullie geweest waren. Uw zoon vertelde hem dat jullie in Baku waren. Daarna ging hij op bezoek bij zijn vader. Daar lichtte hij hem in over jullie bekering. Uw echtgenoot was razend. Hij kwam bij u aan de deur om u te verwijten. U verdedigde zich en zei dat uw zoon zomaar iets uitkraamde. Uw ex-echtgenoot geloofde u niet. U ging naar (M.) en legde haar de situatie uit. Zij raadde u aan om Iran te verlaten en uw geloof te beleven in Europa. (M.) regelde een smokkelaar voor u die jullie vanuit Turkije naar Europa zou brengen. Met uw eigen paspoort, het paspoort van uw dochter en een vals paspoort van uw zoon vertrok u, vanuit de luchthaven Imam Khomeiny, met het vliegtuig naar Turkije. In Turkije vernam u van uw ouders dat uw ex-echtgenoot, in het gezelschap van de Iraanse autoriteiten, was langsgekomen op zoek naar u. U werd beschuldigd van uw bekering tot het christendom en ontvoering van uw kinderen. Vanuit Turkije kwam u naar België, waar u op 6 oktober 2012 asiel heeft aangevraagd. Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legde u volgende documenten neer: de kopie van uw shenasnameh (geboortboekje), de kopie van uw Karte-e melli (nationale kaart), de kopie van de shenasnameh van uw zoon en dochter, de kopie van de Karte-e Melli van uw dochter, uw huwelijksakte, de kopie van de 1ste pagina van het vonnis van uw echtscheiding, de kopie van de 1ste pagina van de valse paspoorten die u, uw zoon en uw dochter gebruikten voor jullie reis van Turkije tot België, de doopcertificaten van u, uw dochter en uw zoon.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten en de elementen in uw administratieve dossier niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw kennis van het christendom uiterst beperkt is, waardoor de waarachtigheid van uw bekering op de helling staat. Zo kende u noch de naam van de kerk waar u bekeerd bent, noch de naam van de pastoor die u gedoopt heeft. Op de vragen waar en wanneer Jezus geboren is repliceerde u dat hij 3000 jaar geleden geboren is. Maria zou naar een grot zijn gegaan op een berg in Niemandland waar Jezus ter wereld kwam (Jezus is 2012 jaar geleden geboren in een stal in Bethlehem). U had geen idee wie er aanwezig was in deze grot. Voorts wist u weliswaar de naam van de moeder van Jezus, Maria, maar op de vraag wie de vader van Jezus was antwoordde u dan weer dat dit Ibrahim, een boer, was (de vader van Jezus was Jozef, een timmerman). Voorts verklaarde u dat Jezus 1200 apostelen had. De apostel die hem verraden heeft was, volgens uw verklaringen, Pourthoz (Jezus had 12 apostelen en Judas heeft hem verraden). U kon ook helemaal niet zeggen waar Jezus gekruisigd werd. Voorts slaagde u er niet in uw kruisteken op een correcte wijze te maken noch wist u uit hoeveel delen de bijbel bestaat (CGVS p.8,9, 12,13,14). Er kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden van iemand die zich vanuit een oprechte overtuiging tot een ander geloof bekeert, dat hij zich grondig en diepgaand informeert over zijn nieuwe geloof. Daar u geen passend antwoord kon geven op de meest eenvoudige geloofsvragen, komt dan ook de waarachtigheid van uw beweerde bekering ernstig in het gedrang en kan er ook geen enkel geloof aan gehecht worden.

Gezien u uw bekering geenszins aannemelijk heeft gemaakt kan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Iran (uw echtgenoot zou klacht tegen u zou hebben ingediend omwille van jullie bekering tot het christendom en omwille van ontvoering van de kinderen). Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht blijkt tevens uit het feit dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van deze beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen. Voorts wist u ook niet wanneer uw echtgenoot precies klacht tegen u heeft ingediend noch kon u vertellen welke ordediensten in dit verband bij uw ouders aan de deur zijn gekomen op zoek naar u (CGVS p.5, 16). Bovendien zijn uw verklaringen omtrent de klacht die uw echtgenoot tegen u zou hebben ingediend omwille van uw bekering niet eensluidend. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de ordediensten, toen zij bij uw ouders langskwamen, de klacht hadden voorgelezen en ze uw bekering hierbij hadden vermeld (CGVS p.16). Toen u later in het gehoor gevraagd werd tegen wie de klacht gericht was, verklaarde u dat dit tegen u gericht was omdat u de kinderen had ontvoerd. Gevraagd naar de klacht omtrent de religie zei u plots dat hij daar zeker klacht over zal indienen maar dat u niet weet of hij hieromtrent daadwerkelijk klacht heeft ingediend. Even later verklaarde u dan weer opnieuw dat de ordediensten de klacht over de religie hadden geformuleerd (CGVS p.20). Wat betreft de beschuldigingen aan uw adres betreffend de ontvoering van uw kinderen dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal

uitdrukkelijk werd verzocht een bewijs neer te leggen van het feit dat uw echtgenoot daadwerkelijk het hoederecht heeft over de kinderen, u naliet dit te doen. U legde weliswaar de eerste pagina van uw vonnis tot echtscheiding neer. U liet echter na de tweede pagina van dit vonnis neer te leggen, wat het vermoeden doet rijzen dat u hieromtrent iets wenst te verbergen. Verder dient vastgesteld te worden dat u Iran probleemloos met uw kinderen legaal via de luchthaven van Imam Khomeiny kon verlaten. In tegenstelling tot uw bewering (CGVS p.17) blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat voor dergelijke uitreis van kinderen tot 18 jaar de toestemming van de vader nodig blijft. In het licht van deze informatie moet aangenomen worden dat u, gezien uw probleemloos vertrek met uw kinderen, de toestemming van uw echtgenoot had en dat er bijgevolg geen sprake kan zijn van een ontvoering.

Volledigheidshalve kan er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie in het administratieve dossier gevoegd werd. Hieruit blijkt dat, wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen reden zijn om aan te nemen dat men problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijk geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden en dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijk geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Naast het feit dat hierboven reeds gebleken is dat u uw bekering tot het christendom geenszins aannemelijk heeft gemaakt, verklaarde u in Iran geen bekeringsactiviteiten gehad te hebben, heeft u in België slechts enkele lessen Bijbelstudie gevolgd en bent u slecht twee-drie keer naar de kerk geweest (CGVS, p.9)

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en de identiteit en nationaliteit van uw twee kinderen. Hieraan wordt niet getwijfeld. De kopieën van de 1ste pagina's van de valse paspoorten tonen aan dat jullie vanaf Turkije met een vals paspoort hebben gereisd, wat hier evenmin ter discussie staat. Ook uw originele doopattest en de doopattesten van uw kinderen kunnen geen afbreuk doen aan de eerder gedane vaststellingen inzake uw ontoereikende kennis van het christendom en de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering. Om bewijskrachtig te zijn dient een document immers ondersteund te worden door geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 48/2 tot en met 48/5, artikel 52, § 2, artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 2 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Zij betoogt, onder verwijzing naar haar verklaringen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), te hebben gesteld dat zij weinig kennis heeft over de Bijbel. Haar bekering werd ingegeven door haar afkeer van de Islam en door de andere gebruiken binnen het christendom, vooral het respect dat werd getoond tegenover vrouwen. Verzoekster stelt dat de vragen niet polsten naar het soort kennis dat men moet hebben om een bekering tot het christendom geloofwaardig te maken en betoogt dat de vragen, in plaats van kennisvragen te zijn, beter hadden gehandeld over het 'waarom' van haar bekering. Verzoekster stelt dat zij, door haar antwoorden op de vragen die hiernaar peilden en doordat zij consistent de omstandigheden, redenen en motivatie van haar bekering weergaf, deze bekering geloofwaardig maakt en aannemelijk maakte waarom zij niet voor een andere religie koos. Bovendien legde verzoekster de doopcertificaten voor van haarzelf en haar kinderen. De motivering dat deze niet worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, verliest volgens haar, gelet op het voorgaande, kracht. Daarnaast wijst verzoekster erop dat zij op haar gsm foto's toonde van de doop. Zij begrijpt niet waarom hierover niets wordt vermeld in de bestreden beslissing nu deze foto's zwart op wit aantoonen dat de doop en de bekering plaatsvonden.

Verzoekster begrijpt evenmin waarom uit het gegeven dat haar bekering niet geloofwaardig wordt geacht wordt afgeleid dat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar problemen in Iran ten gevolge van de klacht die haar echtgenoot indiende wegens ontvoering. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift het bewijs dat haar ex-man het hoederecht heeft over de kinderen en vraagt met deze informatie rekening te houden. Voorts benadrukt zij dat inderdaad geen toestemming werd gegeven voor hun reis. Volgens haar is het geloofwaardig dat zij op de luchthaven, ondanks dit gebrek aan toestemming, geen problemen kenden, en dit omdat zij reeds reisden met paspoorten en in acht genomen dat de controle en toestemming vooral het stadium betreffen waarin de paspoorten worden afgeleverd. Haar dochter had reeds een paspoort, verkregen met de toestemming van haar ex-man, zodat het geloofwaardig is dat op de luchthaven niet naar een uitdrukkelijke toestemming werd gevraagd. Ter staving verwijst verzoekster naar en citeert zij uit de *Operational Guidance Note – Iran* van oktober 2012 van het UK Home Office. Hieruit blijkt dat de controle vooral vooraf plaatsvindt, bij het uitgeven van de paspoorten, eerder dan op het moment van het verlaten van het land. Gelet op het gedrag van haar ex-man in het verleden is het hoe dan ook weinig waarschijnlijk dat hij zijn toestemming zou hebben verleend.

Inzake de klacht van haar ex-man in verband met haar bekering vraagt verzoekster zich af hoe zij kon weten wanneer deze klacht indiende gezien zij hiervan slechts wist toen zij reeds in Turkije was. Bovendien werd de klacht slechts mondeling voorgelezen. Dat zij niet weet welke ordediensten aan de deur kwamen wijt verzoekster eveneens aan haar afwezigheid. Haar ouders zijn ziek en het is niet redelijk dat zij dergelijke zaken weten. Verzoekster erkent dat zij verwarrend klonk over de klacht doch ook dit kan worden verklaard doordat zij er niet bij was toen deze werd voorgelezen aan haar ouders. Zij is zeker dat er klacht werd ingediend, ook met betrekking tot de bekering, doch zij kan niet volmondig antwoorden op de vragen wat er precies in de klacht formeel staat geschreven en waar en wanneer deze werd geformuleerd. Het is weinig waarschijnlijk dat haar ex-man, een conservatieve moslim, zonder zijn toestemming een bekering van zijn kinderen zou laten voorbijgaan zonder hiertegen iets te ondernemen.

Verzoekster vervolgt dat haar profiel in rekening moet worden gebracht. Zij is een geëmancipeerde vrouw in een sterk patriarchale maatschappij waarin vrouwen worden gediscrimineerd en ze heeft een conservatief-islamitische echtgenoot. Bij terugkeer zal zij hervallen in een kwetsbaar profiel en ze staat reeds onder de aandacht van de Iraanse autoriteiten. Deze zijn op de hoogte van haar bekering en stonden voor de deur van haar ouders, wat door verweerder niet wordt betwist. Omwille van de ontvoering van haar kinderen zit zij in een benarde situatie. Verzoekster verwijst naar de hoger aangehaalde *Operational Guidance Note – Iran*, alsmede naar de informatie van verweerder, en wijst erop dat volgens de sharia op afvalligheid de doodstraf staat. Hoewel er in de praktijk maar één geval bekend is van een beschuldiging van afvalligheid, wordt tijdens arrestaties regelmatig met zulke klacht gedreigd. Ontvoering maakt verder een ernstig misdrijf uit. Bij terugkeer zal verzoekster worden blootgesteld aan twee klachten, dit wegens de bekering en wegens de ontvoering. In dit geval schendt een terugkeer artikel 3 EVRM gezien de gevangenisomstandigheden in Iran.

Verzoekster geeft nog een algemene uiteenzetting over de bewijslast inzake asielaanvragen, dit onder verwijzing naar de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* van januari 1992 en naar de *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims* van 16 december 1998 van UNCHR. Zij stelt aan de op haar rustende bewijslast te hebben voldaan en betoogt dat het verwijzen naar rapporten die louter betrekking hebben op de algemene situatie voor bekeerde vrouwen in Iran onvoldoende is voor verweerder om te voldoen aan de onderzoekplicht.

2.1.2. Ter terechtzitting toont verzoekster het origineel van het reeds in kopie bij het verzoekschrift gevoegde echtscheidingsdocument. Tevens legt zij ter terechtzitting een brief van 10 december 2012 neer ter ondersteuning van haar asielaanvraag (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet wordt verweerder bijgetreden waar deze repliceert dat niet kan worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven

ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoekster baseert de aangevoerde problemen en haar vertrek uit haar land van herkomst op de bekering die zijzelf en haar kinderen zouden hebben ondergaan in juli 2012.

Zij bleek echter niet in staat de naam van de kerk te geven waar zij zou zijn gedoopt. Door welke pastoor zij werd gedoopt kon zij evenmin aangeven. Dat zij de taal niet sprak kan deze onwetendheden niet verklaren aangezien zij met deze kerk in contact zou zijn gebracht en bij haar doop zou zijn vergezeld door M., die de in de kerk gevoerde taal wel sprak (administratief dossier, stuk 4, p.8-10).

Bovendien bleek verzoekster, zoals onder meer blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 11), een frappant gebrek aan kennis te vertonen omtrent de basisbegrippen en de basisleer van het christelijke geloof. Wanneer aan verzoekster werd gevraagd om spontaan aan te geven welke delen van de Bijbel haar het meest hebben aangesproken, antwoordde zij: *"Ik weet het niet, hebben niet veel gelezen. Voorlopig ken ik Jezus"*. Vervolgens beweerde zij, na aanvankelijk te hebben gesteld dat het haar niet te binnen schoot, echter ten onrechte dat Jezus drieduizend jaar geleden geboren is. Tevens verklaarde zij verkeerdelijk dat Ibrahim de naam van de vader van Jezus was en stelde zij foutief dat deze boer was van beroep. Gevraagd wat Pasen betekent, antwoordde zij aanvankelijk: *"Kerstmis"*, om vervolgens, erop gewezen dat werd gevraagd naar Pasen en niet naar Kerstmis, aan te geven dat zij niet wist wat Pasen betekent. Aangaande de geboorte van Jezus bleek verzoekster eveneens kennelijk onwetend. Zij verklaarde immers foutief dat Maria naar een berg ging om het kind ter wereld te brengen en wanneer werd gevraagd: *"In welke plaats, hotel, hut, stal?"*,

antwoordde zij verkeerdelijk: *"In niemandsland. In een grot"*. Wie bij deze geboorte aanwezig was, kon verzoekster niet aangeven. Wanneer werd gevraagd wat zij dan wel wist, antwoordde zij: *"Da's alles hé"*. Verzoekster beweerde even verder daarnaast ten onrechte dat Jezus 1200 apostelen zou hebben gehad. Verder gaf zij foutief aan dat Pourthoz de naam is van de apostel die Jezus verraadde. Waar Jezus werd gekruisigd wist verzoekster niet en een correct kruisteken bleek zij evenmin te kunnen maken. Voorts wist zij niet uit hoeveel delen de Bijbel bestaat (administratief dossier, stuk 4, p.12-14).

De voormelde manifeste onwetendheid in hoofde van verzoekster klemt nog des te meer gelet op haar eigen verklaringen. Verzoekster zelf verklaarde immers dat zij wel iets wist van het geloof, dat zij reeds sedert zij jong was geïnteresseerd was in het christendom, dat haar vriendin haar over het geloof uitleg had verstrekt en dat zij hierover (herhaaldelijk) spraken in het schoonheidssalon (*ibid.*, p.9-10).

Gelet op de voormelde, frappante lacunes in haar kennis, kan aan verzoeksters beweerde bekering, minstens aan de ernst en de oprechtheid van deze bekering, niet het minste geloof worden gehecht. Aangezien een bekering, te meer in een land waarin zulke bekering mogelijks problemen zou kunnen opleveren, een ingrijpende, weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, kon van verzoekster immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij een meer gedegen kennis aan de dag zou leggen over het geloof waartoe zij verklaart zich te hebben bekeerd. Van iemand die zich vanuit een oprechte overtuiging tot een ander geloof bekeert kan namelijk worden verwacht dat deze persoon zich grondig en diepgaand informeert, te meer als de bekering veroorzaakt wordt uit afkeer voor de islam. Verzoekster liet echter na dit te doen en kon geen overtuigende verklaring geven wanneer haar werd gevraagd waarom zij zich niet eerst nader had geïnformeerd alvorens zich te laten dopen. Evenmin kon zij verklaren waarom zij dan precies koos voor een bekering tot deze kerk. Integendeel gaf zij zelf aan dat zij het christendom niet zo goed kende om deze keuze te maken en stelde zij dat zij deze louter liet bepalen doordat M. christen was. Gevraagd wat haar plannen waren of wat zij ging doen met haar nieuwe geloof, antwoordde verzoekster bovendien: *"Ik ging het niet praktiseren hé"*. Vervolgens gevraagd wat dan het belang was van gedoopt zijn, antwoordde zij: *"Ik vond het leuk, interessant"* (*ibid.*, p.9-11).

Aangezien verzoeksters beweerde bekering en deze van haar kinderen de reden zou hebben gevormd voor haar vlucht uit Iran en de oorzaak zou hebben gevormd voor haar problemen met haar ex-man (*ibid.*, p.14-15), ondergraaft de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze bekering eveneens de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen met haar ex-man.

Verzoekster brengt ter staving van deze problemen, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bovendien niet het minste begin van bewijs bij. Ondanks dat haar man klacht tegen haar zou hebben ingediend wegens de bekering en wegens de ontvoering van haar kinderen, slaagt verzoekster er niet in enige convocatie, enig gerechtelijke stuk of enige informatie van de rechtbank aan te brengen ter staving van haar voorgehouden problemen met haar ex-man en de Iraanse autoriteiten.

Het voormelde klemt nog des te meer daar verzoekster vage verklaringen aflegde omtrent de klacht die haar ex-man zou hebben ingediend en de eventuele gevolgen van deze klacht. Zo bleek zij niet te weten wanneer haar ex-man tegen haar klacht zou hebben ingediend. Evenmin kon zij preciseren welke ordediensten haar thuis kwamen zoeken in de aanwezigheid van haar ex-man. Daarenboven bleek verzoekster niet te weten of er tegen haar al dan niet een gerechtelijke procedure werd opgestart op basis van de klacht van haar ex-man. Aanvankelijk stelde zij eenduidig van niet, om vervolgens, erop gewezen dat haar man toch klacht indiende, te verklaren: *"Dat weet ik niet, hij heeft het gedaan maar ik weet het niet"*. Of zij reeds veroordeeld was bleek verzoekster evenmin te weten (administratief dossier, stuk 4, p.5, 15-17). Verzoekster tracht ten onrechte de vaagheden in haar verklaringen te vergoelijken. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters ouders, indien de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk naar verzoekster zochten naar aanleiding van een klacht inzake haar bekering en de ontvoering van haar kinderen, ook indien zij ziek waren, minstens omtrent voormelde gegevens op de hoogte zouden zijn.

Ter terechtzitting, ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, legt verzoekster inzake de feiten die plaatsvonden wanneer de ordediensten haar zouden zijn komen zoeken bovendien verklaringen af die niet kunnen worden gerijmd met haar eerdere verklaringen. Ter terechtzitting beweert zij immers dat de ordediensten, wanneer deze haar kwamen zoeken bij haar thuis, haar vader zouden hebben meegenomen en deze gedurende drie dagen zouden hebben opgesloten en ondervraagd. Bij het CGVS verklaarde zij nochtans uitdrukkelijk dat er geen familieleden werden meegenomen voor ondervraging, en dit omdat ze niets hadden en geen bewijzen hadden (*ibid.*, p.16). Ook in het verzoekschrift repte zij

met geen woord over het gegeven dat haar vader zou zijn meegenomen, opgesloten en ondervraagd. Dat verzoekster dit niet wist tijdens het gehoor op het CGVS en dit slechts na het indienen van het verzoekschrift zou hebben vernomen is geen aannemelijke uitleg. Verzoekster werd immers reeds voor haar komst naar België, meer bepaald tijdens haar verblijf in Turkije, op de hoogte gebracht van het feit dat klacht tegen haar zou zijn ingediend en dat de ordediensten haar zouden zijn komen zoeken. Bovendien verklaarde zij nog in contact te staan met haar ouders (*ibid.*, p.4). Waarom haar ouders haar enerzijds wel zouden vertellen dat zij thuis door de ordediensten werd gezocht doch anderzijds zouden verzwijgen dat haar vader daarbij werd meegenomen, opgesloten en ondervraagd, kan in dit kader niet worden ingezien.

Ten aanzien van de beschuldiging van ontvoering kan bovendien nog worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoont dat het hoederecht over haar kinderen op het ogenblik dat zij Iran verliet daadwerkelijk bij haar echtgenoot berustte. Het echtscheidingsdocument dat bij onderhavig verzoekschrift wordt gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2) en waarvan ter terechtzitting het origineel wordt getoond, dateert van december 2008 en heeft betrekking op de situatie zoals deze bestond onmiddellijk na deze echtscheiding. Derhalve vermag dit document niet aan te tonen dat verzoeksters echtgenoot wanneer verzoekster het land verliet in 2012 nog steeds het hoederecht had over de kinderen, te meer daar uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de situatie sedertdien juridisch gewijzigd kan zijn en minstens feitelijk grondig gewijzigd is. Uit haar verklaringen blijkt immers dat verzoeksters ex-man acht maanden na hun scheiding reeds hertrouwde met een andere vrouw, alsmede dat deze nieuwe vrouw verzoeksters zoon pestte en sloeg. Ingevolge hiervan verhuisde haar zoon, net als haar dochter die vrij kon kiezen, anderhalf jaar na haar scheiding naar haar adres en beide kinderen verbleven gedurende de laatste twee jaren voor hun vertrek bij verzoekster. De vrouw van haar ex-man liet niet toe dat verzoeksters kinderen nog bij haar man zouden verblijven en haar ex-man had er evenmin problemen mee dat de kinderen bij verzoekster verbleven. Hij ondernam geen gerechtelijke stappen om dit te verhinderen. Verzoekster gaf aan dat haar dochter sowieso bij haar kon blijven en slechts tot op een gegeven moment wettelijk voor haar vader koos, alsmede dat ook haar zoon bij haar wou blijven. Aanvankelijk stelde zij bovendien, dit in tegenstelling met haar latere verklaringen dat haar man niet kwam opdagen en dat de rechtbank daarom geen uitspraak deed, dat zij aan haar man voor de rechtbank toestemming had gegeven om haar kinderen te zien en dat de rechter zei dat haar zoon geen kind meer was en vrij mocht beslissen (administratief dossier, stuk 4, p.3-4; 14-15, 17-18). Bovendien blijkt uit het niet-betwiste feitenrelaas en uit verzoeksters verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat zij er in 2012 tot tweemaal toe in slaagde om zonder problemen en samen met haar kinderen Iran te verlaten. De tweede maal verlieten zij en haar kinderen daarbij Iran via de luchthaven van Imam Khomeiny. Verzoekster en haar dochter gebruikten daarbij voor hun uitreis hun eigen paspoort. Uit de informatie in het in het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat voor de uitreis van kinderen tot achttien jaar de toestemming van de vader nodig blijft (administratief dossier, stuk 11: landeninformatie). In het licht van deze informatie moet worden aangenomen dat verzoekster, gelet op haar probleemloze vertrek, de toestemming van haar ex-man had en dat er bijgevolg geen sprake kan zijn van een ontvoering. Waar verzoekster aanvoert dat de controle en toestemming vooral betrekking heeft op het stadium waarin de paspoorten worden afgeleverd, repliceert verweerder met recht dat deze stelling niet klopt en dat uit de informatie bij de nota blijkt dat de aanwezigheid van de toestemming van de vader en/of echtgenoot om het land uit te reizen door de autoriteiten eveneens wordt gecontroleerd op het vliegveld (administratief dossier, stuk 6, bijlage, p.61).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielmotieven.

De benevens het reeds hoger besproken echtscheidingsdocument in het administratief dossier opgenomen documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen (administratief dossier, stuk 10: documenten).

Wat betreft de foto's die verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS toonde op haar gsm, dient te worden opgemerkt dat aan zulke privé-foto's geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dergelijke foto's vormen immers steeds een momentopname en kunnen door een mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van hetgeen hierop wordt afgebeeld (administratief dossier, stuk 4, p.8, 14).

De brief van twee getuigen van Jehova, neergelegd ter terechtzitting (rechtsplegingsdossier, stuk 11), toont, nog daargelaten dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont en uitdrukkelijk werd opgesteld ten behoeve van verzoekster, hoogstens aan dat verzoekster sedert oktober 2012 met hen in contact stond en deelnam aan een aantal activiteiten. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van

verzoeksters beweerde bekering, minstens van de ernst en de oprechtheid hiervan, dient te worden besloten dat verzoeksters deelname aan deze activiteiten is ingegeven vanuit opportunistische overwegingen dan vanuit een oprechte en diepgewortelde geloofsovertuiging.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.6. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS